

MIJN POLITIEMAN

Bethan Roberts

MIJN POLITIEMAN

Uit het Engels vertaald door
Lisette Graswinckel

Uitgeverij Podium
Amsterdam

Oorspronkelijke titel *My Policeman*

© Bethan Roberts, 2012

Oorspronkelijke uitgever Chatto & Windus, an imprint of Vintage.

Vintage is part of the Penguin Random House group of companies.

© 2022 Nederlandse vertaling Lisette Graswinckel/Uitgeverij Podium

Omslagontwerp Alexandra de Vries

Omslagbeeld © 2022 Amazon Content Services LLC

Foto auteur Sarah Corney

Zetwerk Elgraphic

ISBN 978 94 6381 172 9

www.uitgeverijpodium.nl

*Voor al mijn vrienden uit Brighton
en in het bijzonder voor Stuart*

I

Peacehaven, oktober 1999

Ik heb overwogen met deze woorden te beginnen: 'Ik wil je niet langer vermoorden' – want dat wil ik ook echt niet – maar besloot toen dat jij dit veel te melodramatisch zou vinden. Je hebt altijd een hekel aan melodrama gehad en ik wil je nu niet van streek brengen, niet nu je in deze toestand verkeert, niet nu je misschien niet lang meer te leven hebt.

Mijn plan is het volgende: alles opschrijven, zodat ik het goed vertel. Dit is een soort bekentenis, dus het is van belang dat de details kloppen. Als ik daarmee klaar ben, zal ik dit verslag aan je voorlezen, Patrick, aangezien je niets meer kunt terugzeggen. En mij is opgedragen om tegen je te blijven praten. Praten, zeggen de artsen, is van levensbelang voor je eventuele herstel.

Van je spraakvermogen is bijna niets meer over en hoewel je hier bij mij in huis bent, communiceren we op papier. Als ik zeg 'op papier', dan bedoel ik wijzen naar kaartjes. Je kunt de woorden niet uitspreken, maar je kunt met een gebaar je wensen aangeven: 'drinken', 'wc', 'boterham'. Ik weet al wat je wilt voordat je vinger bij het plaatje is, maar ik laat het je toch aanwijzen, omdat het beter voor je is om zelfstandig te zijn.

Het is wel gek, vind je niet, dat ik nu degene ben met pen en papier, schrijvend aan dit... Hoe zullen we het noemen? Een dagboek is het niet, niet van het type dat jij ooit bijhield. Wat het ook is, ik ben degene die schrijft, terwijl jij in je bed ligt en me geen moment uit het oog verliest.

Dit deel van de kust heeft je nooit kunnen bekoren. Je noemde het Buitenwijk aan Zee, het oord waar ouden van dagen naartoe gaan om starend naar zonsondergangen de dood af te wachten. Werd deze streek – onbeschat, eenzaam en wonderig, zoals alle Britse kustplaatsen van enige faam – niet Siberië genoemd in die verschrikkelijke winter van 1963? Zo naargeestig als toen is het hier niet meer, maar het is er niet minder eentonig. Ik merk dat die voorspelbaarheid me zelfs enige troost brengt. Hier in Peacehaven zijn alle straten hetzelfde, de ene na de andere: bescheiden bungalow, functionele tuin, schuin uitzicht op zee.

Ik was zeer gekant tegen Toms voornemen hierheen te verhuizen. Waarom zou ik, een geboren en getogen inwonster van Brighton, gelijkvloers willen wonen, zelfs al werd onze bungalow door de makelaar een Zwitsers chalet genoemd? Waarom zou ik genoeg nemen met de smalle gangpaden van de plaatselijke Co-op, de ranzige vetlucht van Joe's Pizza and Kebab House, de vier uitvaartcentra, een dierenwinkel genaamd Animal Magic en een stomerij waarvan het personeel kennelijk is 'opgeleid in Londen'? Waarom zou ik genoeg nemen met dat soort dingen na Brighton, waar de cafés altijd vol zitten, de winkels meer aanbieden dan je zelf kunt verzinnen, laat staan nodig hebben, en de pier altijd schittert, altijd open is en vaak iets intimiderends heeft?

Nee. Ik vond het een onzalig idee, net zoals jij dat zou hebben gevonden. Maar Tom wilde na zijn pensioen per se de stad verruilen voor een rustigere, kleinere, vermoedelijk veiligere plaats. Ik denk dat hij er deels genoeg van had om telkens aan zijn vroegere wijken, zijn vroegere bedrijvigheid, te worden herinnerd. Het laatste wat een bungalow in Peacehaven doet, is je herinneren aan wereldse bedrijvigheid. Dus hier wonen we nu, waar je voor half tien 's ochtends en na half tien 's avonds niemand tegenkomt op straat, behalve een handjevol paffende tieners op de stoep voor de pizzatent. Hier wonen we nu, in een driekamerbungalow (geen Zwitsers chalet, echt niet), met de bushalte en

de Co-op vlakbij, met een diep gazon om op uit te kijken, en een wasmolen en drie bijgebouwen (schuur, garage, plantenkas). De pleister op de wonde is het uitzicht op zee, dat inderdaad schuin is: de zee is te zien vanuit het slaapkamerraam aan de zijkant van het huis. Ik heb jou deze slaapkamer gegund en ik heb je bed zo neergezet dat je de schittering van de zee kunt zien zoveel je wilt. Dit alles heb ik jou gegund, Patrick, ondanks het feit dat Tom en ik hiervoor nooit een mooi uitzicht hebben gehad. Vanuit jouw appartement aan Chichester Terrace, met Regency-ornamenten en al, genoot jij elke dag van de zee. Ik kan me het uitzicht vanuit je appartement heel goed herinneren, hoewel ik zelden bij je over de vloer kwam: de historische strandtram, de tuinen van Duke's Mound, de golfbreker met zijn witte kam op winderige dagen, en natuurlijk de zee, altijd anders, altijd hetzelfde. Het enige wat Tom en ik zagen vanuit ons rijtjeshuis aan Islingword Street was ons spiegelbeeld in de ramen van de overburen. Maar toch. Van mij hoefden we daar niet weg.

Ik vermoed dan ook dat jij, toen je een week geleden hier arriveerde vanuit het ziekenhuis en Tom je uit de auto in je rolstoel tilde, precies zag wat ik zag: de bruine regelmaat van het grindpleister, de onwaarschijnlijk gladde kunststof van de voordeur met dubbel glas en het keurige rijtje coniferen om het perceel, en je zult van dit alles gegruwd hebben, net als ik. En dan de naam van het huis: 'The Pines'. Zo ontoepasselijk, zo onorigineel. Waarschijnlijk liep er een koud straaltje zweet over je rug en zat je overhemd ineens niet lekker meer. Tom reed je over het pad naar de voordeur. Je zult hebben opgemerkt dat elke tegel een volkomen egaal exemplaar is van roze-achtig grijs beton. Toen ik de sleutel in het slot stak en 'welkom' zei, wrong je je dorre handen samen en vertrok je je mond tot iets wat op een glimlach leek.

Bij binnenkomst in de hal met beige behang zul je het bleekmiddel hebben geroken dat ik ter voorbereiding op je verblijf in ons huis heb gebruikt, maar ook een zweem hebben opgevangen

van de zich daaronder verschuilende geur van Walter, onze collië-kruising. Je knikte vaagjes naar de ingelijste foto van onze trouwdag, met Tom in dat prachtige pak van Cobley's – betaald door jou – en ik achter die stijve sluier. We gingen in de woonkamer zitten, Tom en ik op een bruin fluwelen bankstel in de nieuwe zithoek, bekostigd met geld van Toms pensioenregeling, en luisterden naar de tikkende compositie van de centrale verwarming. Walter lag hijgend aan Toms voeten. Toen zei Tom: 'Marion zal je helpen je te installeren.' En ik zag dat je schrok van Toms vastberaden wens om te vertrekken; dat je naar de vitrage bleef staren toen hij naar de deur beende en zei: 'Moet even iets regelen.'

De hond liep achter hem aan. Jij en ik zaten te luisteren naar Toms voetstappen door de hal, het geritsel toen hij zijn jas van de kapstok nam, het gerinkel toen hij controleerde of zijn sleutels in zijn zak zaten. We hoorden hem Walter vriendelijk opdragen te wachten, daarna klonk alleen nog het geluid van de luchtverplaatsing toen hij de voordeur met dubbel glas opentrok en de bungelow verliet. Toen ik je ten slotte aankeek, trilden je handen, die slap op je knokige knieën lagen. Dacht je op dat moment, nu je eindelijk in Toms huis verkeerde, dat het niet helemaal was zoals je had gehoopt?

Achtenveertig jaar. Zo ver moet ik teruggaan, terug naar mijn eerste ontmoeting met Tom. En misschien zou dat zelfs nog niet ver genoeg zijn.

Hij was zo kalm en beheerst in die tijd. *Tom*. Zelfs de naam is solide, degelijk, maar zonder een zekere gevoeligheid uit te sluiten. Hij was geen Bill of Reg of Les of Tony. Heb jij hem ooit Thomas genoemd? Die neiging had ik in elk geval. Soms waren er momenten waarop ik hem een nieuwe naam wilde geven. *Tommy*. Misschien dat jij hem zo noemde, de mooie jongeman met de gespierde armen en de donkerblonde krullen.

Ik kende zijn zus van de middelbare school. In de tweede sprak ze me aan op de gang en zei: 'Hé, ik vroeg me af... Jij lijkt me wel aardig, wil je vriendinnen zijn?' Tot dan toe hadden we onze tijd ieder alleen doorgebracht, overdonderd door de vreemde rituelen van de school, de galmende ruimten van de klaslokalen en de staccato stemmen van de andere meisjes. Sylvie mocht mijn huiswerk overschrijven en ik mocht naar haar platen komen luisteren: Nat King Cole, Patti Page, Perry Como. Samen zongen we zachtjes: '*Some enchanted evening, you may see a stranger*' als we bij gym achteraan in de rij stonden voor het paard, en alle andere meisjes lieten voorgaan. We hielden allebei niet van gym. Ik kwam graag bij Sylvie thuis omdat Sylvie allerlei 'spulletjes' had, en haar moeder toestond dat ze haar broze blonde haar kapte in een voor haar leeftijd te volwassen stijl; ik geloof dat ze haar zelfs hielp om haar pony in een spuuglok te krullen. In die tijd hing mijn haar, dat ook toen al vuurrood was, nog in een dikke vlecht op mijn rug. Als ik

thuis driftig was – ik weet nog dat ik het hoofd van mijn broer Fred eens hardhandig tussen de deur heb geklemd – keek mijn vader mijn moeder aan en zei: ‘Het is dat rooie haar,’ want mijn rossigheid had ik van moederszijde. Ik geloof dat jij me ooit ‘het rode gevaar’ hebt genoemd, toch, Patrick? Tegen die tijd was ik de kleur mooi gaan vinden, maar ik heb er altijd een zichzelf vervullende voorspelling in gezien: omdat iedereen verwachtte dat ik driftig was, liet ik mijn woede de vrije loop als ik die voelde op-laaïen. Niet heel vaak, natuurlijk, maar zo af en toe sloeg ik met deuren of smiet met servies. Op een keer ramde ik de stofzuiger zo hard tegen de plint dat er een barst in kwam.

De eerste keer dat ik bij Sylvie thuis in Patcham was uitgenodigd, droeg ze een perzikkleurig zijden sjaaltje en zodra ik het zag wilde ik er ook zo een. In de woonkamer van Sylvies ouders stond een hoge drankkast met glazen deuren waarop zwarte sterren waren geschilderd. ‘Alles op afbetaling,’ zei Sylvie, met een veelbetekende blik, waarna ze me mee naar boven nam. Ik mocht haar sjaaltje omhebben en ze liet me haar flesjes nagellak zien. Toen ze er eentje opendraaide, rook ik peerdrops. Zittend op haar netjes opgemaakte bed koos ik de donkerpaarse om Sylvies brede, afgekloven nagels mee te lakken en toen ik daarmee klaar was bracht ik haar hand dicht bij mijn gezicht en blies voorzichtig. Daarna bracht ik haar duim naar mijn mond en streek met mijn bovenlip over de gladde laklaag om te controleren of die droog was.

‘Wat doe jij nou?’ Ze lachte korzelig.

Ik liet haar hand in haar schoot vallen. Haar kat, Midnight, kwam binnen en schurkte tegen mijn benen aan.

‘Sorry,’ zei ik.

Midnight rekte zich uit en drukte zich nog onstuimiger tegen mijn enkels aan. Ik boog omlaag om haar achter de oren te kriebelen en terwijl ik over de kat gebogen zat, ging Sylvies slaapkamerdeur open.

‘Ga weg,’ zei Sylvie met verveelde stem. Ik schoot overeind,

bang dat ze het tegen mij had, maar ze keek boos over mijn schouder heen naar de deuropening. Ik draaide me om en zag hem daar staan en mijn hand ging onwillekeurig naar het zijden sjaaltje om mijn hals.

‘Ga weg, Tom,’ herhaalde Sylvie op een toon die scheen te suggereren dat ze zich bij hun rolverdeling in dit huiselijke drama had neergelegd.

Hij stond met opgerolde hemdsmouwen in de deuropening geleund en ik zag de fijne spiertekening in zijn onderarm. Ouder dan vijftien had hij niet kunnen zijn, amper een jaar ouder dan ik, maar zijn schouders waren al breed en onder aan zijn hals zat een donker kuiltje. Aan de ene kant van zijn kin liep een litteken – een klein deukje maar, als een vingerafdruk in boetseerlei – en hij glimlachte spottend, waarvan ik zelfs toen al wist dat hij het met opzet deed, omdat hij dacht dat dat moest, omdat hij op een teddyboy wilde lijken. Toch was het totaaleffect van deze tegen de deurpost leunende jongen, die me met zijn blauwe ogen – kleine, diepliggende ogen – opnam, dat ik me hevig blozend voorover boog en mijn vingers weer in de stoffige vacht rondom Midnights oren liet zinken en mijn blik op een punt op de vloer richtte.

‘Tom! Ga weg!’ Sylvies stem klonk nu luider en de deur werd dichtgesmeten.

Je kunt je wel voorstellen, Patrick, dat het even duurde voordat ik mezelf voldoende onder controle had om mijn hand bij de kattenoren vandaan te halen en Sylvie aan te kijken.

Daarna deed ik mijn best om dikke vriendinnen met Sylvie te blijven. Soms nam ik de bus naar Patcham, liep met een blik op haar felverlichte ramen langs haar half vrijstaande huis en maakte mezelf wijs dat ik hoopte dat ze naar buiten zou komen, terwijl in werkelijkheid mijn hele lijf in hooggespannen afwachting van Toms komst verkeerde. Op een keer zat ik tot het donker werd op de muur om de hoek van haar huis en voelde ik mijn vingers

en tenen niet meer. Ik hoorde de merels zingen alsof hun leven ervan afhing, rook de heggen om me heen vochtig worden en nam toen de bus naar huis.

Mijn moeder stond vaak uit het raam te kijken. Tijdens het koken leunde ze altijd op het gasfornuis en tuurde door het reepje glas in onze achterdeur naar buiten. Voor mijn gevoel stond ze altijd jus te maken en uit het raam te staren. Eindeloos roerde ze door de jus en schraapte de restjes vlees en het aangeslibde vet van de binnenkant van de pan. De jus smaakte naar ijzer en was ietwat klonterig, maar pa en mijn broers overgoten hun eten ermee. Er was zoveel jus dat ze die op hun vingers kregen en onder hun nagels, die ze dan aflikten terwijl ma een sigaret opstak in afwachting van de afwas.

Ze zoenden de hele tijd, mijn pa en ma. In de bijkeuken, hij met zijn hand stevig onder haar achterhoofd, zij met haar arm om zijn middel om hem dicht tegen zich aan te trekken. Het was dan moeilijk vast te stellen hoe ze in elkaar pasten, zo stevig zaten ze verstrengeld. Voor mij was het echter doodnormaal hen zo te zien en ik ging gewoon aan de keukentafel zitten, legde mijn *Picturegoer*-jaarboek op het geribbelde tafelkleed, steunde mijn kin op mijn hand en wachtte tot ze klaar waren. Het gekke was dat ze, ondanks al dat gezoen, weinig woorden met elkaar schenen te wisselen. Ze praatten via ons: ‘Dat moet je aan je vader vragen.’ Of: ‘Wat vind je moeder ervan?’ Aan tafel zaten Fred, Harry en ik, terwijl pa de *Gazette* las en ma bij het raam stond te roken. Ik geloof niet dat ze ooit samen met ons aan tafel zat met het eten, behalve op zondagen, als de vader van mijn pa, opa Taylor, er ook was. Hij noemde pa ‘jongen’ en voerde zijn vergelende witte terriër, die onder zijn stoel lag, het merendeel van zijn avondeten. Lang duurde het dus nooit voordat ma weer in de benen was en een sigaret rookte, terwijl ze de tafel afruimde en de pannen kletterend in de bijkeuken deponeerde. Mij stationeerde ze

bij het afdruiprek en ze bond me een schort voor, eentje van haarzelf dat te lang was voor mij en van boven omgeslagen moest worden, en ik probeerde dan op de gootsteen te leunen zoals zij dat deed. Als ze er niet was tuurde ik weleens door het raam en probeerde me voor te stellen waar mijn moeder aan dacht als ze uitkeek op ons schuurtje met het schuine dak, pa's rommelige spruitjesveld en het vierkante stukje hemel boven de huizen van de burens.

In de zomervakantie gingen Sylvie en ik vaak naar Black Rock Lido. Ik wilde liever mijn geld op zak houden en op het strand zitten, maar Sylvie hield vol dat het Lido de plek was waar we moesten wezen. Dat was het vooral omdat Sylvie in het Lido kon flirten met jongens. Onze hele schooltijd zat ze zelden verlegen om een bewonderaar, terwijl ik niemands interesse scheen te wekken. Ik zag nooit uit naar weer een middag toekijken hoe er naar mijn vriendin werd gelonkt, maar met zijn blinkende ramen, oogverblindend witte beton en gestreepte ligstoelen was het lido te aantrekkelijk om te weerstaan, zodat we vaker wel dan niet negen pence neertelden en door de draaihekjes naar het zwembad liepen.

Een bepaalde middag staat me nog bijzonder helder bij. We waren allebei een jaar of zeventien. Sylvie droeg een limoengroene bikini en ik een rood badpak dat me te klein was. Ik moest steeds de bandjes ophijsen en de onderkant omlaagtrekken. Sylvie had toen al een imposante boezem en een smalle taille. Ik had nog steeds de vorm van een lange rechthoek met een beetje extra vulling rondom. Mijn haar droeg ik inmiddels in een bob, wat me beviel, alleen was ik te lang. Mijn vader zei dat ik niet krom moest lopen, maar hij drukte me ook op het hart altijd voor platte schoenen te kiezen. 'Mannen willen niet in de neusgaten van een vrouw kijken,' zei hij altijd. 'Heb ik gelijk of niet, Phyllis?' En ma glimlachte dan, maar zei niets. Op school beweerde iedereen dat ik

dankzij mijn lengte goed zou zijn in netbal, maar ik bakte er niets van. Ik stelde me altijd aan de zijkant op en deed alsof ik een pass verwachtte. Die pass kwam nooit en ik tuurde over het hek naar de rugbyende jongens. Hun stemmen waren zo anders dan de onze, diep en houtig en met dat zelfvertrouwen van jongens die weten wat de volgende stap in hun leven gaat zijn. Oxford. Cambridge. Rechten. De school naast de onze was namelijk een privé-school, zoals die van jou, en de jongens daar leken zoveel knapper dan degenen die ik kende. Ze droegen getailleerde colbertjes en slenterden rond met hun handen in hun zakken en een lange lok voor hun ogen, terwijl de jongens die ik kende (en dat waren er niet zoveel) zowat op je afstormden en recht voor zich uit keken. Niets raadselachtigs aan. Alles zonder voorbehoud. Niet dat ik ooit sprak met die jongens met de lange lokken. Jij zat op zo'n school, maar toch was jij nooit zo, hè Patrick? Net zoals ik hoorde je er nooit helemaal bij. Dat had ik meteen door.

Het was net niet warm genoeg om buiten te zwemmen – er stond een stevige zeebries – maar de zon scheen fel. Sylvie en ik lagen op onze handdoeken. Ik hield mijn rok aan over mijn badpak, maar Sylvie legde haar spullen netjes naast me op een rij: kam, poederdoosje, vest. Ze kwam rechtop zitten en overzag met half toegeknepen ogen de menigte op het zonovergoten terras. Sylvies mond leek altijd een omgekeerde glimlach te vertonen en haar voortanden volgden de neerwaartse lijn van haar bovenlip, alsof ze speciaal in die vorm waren gebeiteld. Ik sloot mijn ogen. Rozerode vlekken trokken langs de binnenkant van mijn oogleden terwijl Sylvie zuchtte en haar keel schraapte. Ik wist dat ze wilde praten, wilde aanwijzen wie er nog meer aan het zwembad lagen, wie wat met wie deed en welke jongens ze kende, maar het enige wat ik wilde was wat warmte op mijn gezicht en dat afwezige gevoel dat je krijgt als je luiert in de middagzon.

Uiteindelijk had ik dat punt bijna bereikt. Het bloed leek achter mijn ogen te stollen en mijn ledematen voelden alsof ze van

rubber waren. Het geklets van voeten en de klap waarmee jongens vanaf de duikplank het water raakten, konden me niet wekken en hoewel ik de zon op mijn schouders voelde branden, bleef ik op het beton liggen en ademde de kalkachtige geur van de natte vloer in, met af en toe een vlaag koud chloor van een voorbijganger.

Toen viel er iets koels en nats op mijn wang, en ik opende mijn ogen. Eerst zag ik niets anders dan het verblindende wit van de lucht. Ik knipperde met mijn ogen en er begon zich een felroze omrande gedaante af te tekenen. Ik knipperde nog eens en hoorde Sylvies stem, humeurig maar toch verheugd – ‘Wat doe jij nou hier?’ – en ik wist wie het was.

Ik kwam overeind zitten en probeerde intussen mijn kalmte te herwinnen, terwijl ik mijn hand boven mijn ogen hield en vlug het zweet van mijn bovenlip wiste.

Daar stond hij Sylvie toe te grijnzen, met de zon in zijn rug.

‘Je drupt!’ zei ze, en ze veegde denkbeeldige druppels van haar schouders.

Natuurlijk had ik Tom al vaak bij Sylvie thuis gezien en bewonderd, maar ik had niet eerder zo’n royaal deel van zijn lichaam gezien. Ik probeerde weg te kijken, Patrick. Ik probeerde niet te staren naar de waterdruppel die van zijn keel naar zijn navel kroop, de natte haartjes onder aan zijn hals. Maar je weet hoe moeilijk het is om weg te kijken als je iets ziet wat je wilt hebben. Daarom concentreerde ik me op zijn schenen: op de glinsterende blonde haartjes op zijn huid. Ik trok de bandjes van mijn badpak goed en Sylvie vroeg nog eens, met een theatrale zucht: ‘Wat wil je, Tom?’

Hij nam ons tweeën op, allebei kurkdroog en vlekkerig van de zon. ‘Zijn jullie er niet in geweest?’

‘Marion zwemt niet,’ verklaarde Sylvie.

‘Waarom niet?’ vroeg hij, met zijn blik op mij.

Ik had waarschijnlijk kunnen liegen, maar ook toen al vond

ik het vreselijk om op een leugen te worden betrapt. Uiteindelijk werd je namelijk altijd betrapt en wanneer dat gebeurde was je verder van huis dan als je gewoon meteen de waarheid had verteld.

Mijn mond was droog geworden, maar ik wist uit te brengen: 'Nooit geleerd.'

'Tom zit in de zeezwemclub,' zei Sylvie, op een toon die bijna voor trots door kon gaan.

Ik had nooit de behoefte gevoeld om nat te worden. De zee was er altijd, een voortdurende bron van rumoer en beweging aan de rand van de stad. Maar dat wilde toch niet zeggen dat ik er deel van hoefde uit te maken? Tot dat moment had het feit dat ik niet kon zwemmen me volkomen onbelangrijk geleken, maar nu wist ik dat ik eraan moest geloven.

'Ik wil het graag leren,' zei ik, met een halfslachtige glimlach.

'Tom leert het je wel, hè Tom?' zei Sylvie, waarbij ze hem recht in de ogen keek: weigeren was geen optie.

Tom rilde, griste toen Sylvies handdoek van de grond en wikkelde die om zijn middel.

'Zou ik kunnen doen,' zei hij. Hij wreef ruw door zijn haar in een poging het met één hand te drogen en wendde zich tot Sylvie: 'Leen me effe vijf pence.'

'Waar is Roy?' vroeg Sylvie.

Ik had niet eerder van Roy gehoord, maar Sylvie was overduidelijk geïnteresseerd, aangezien ze de vraag van de zwemlessen liet zitten en in plaats daarvan haar nek uitstreekte om langs haar broer heen te kijken.

'Duiken,' zei Tom. 'Leen me effe vijf pence.'

'Wat doen jullie daarna?'

'Gaat je niks aan.'

Sylvie klapte haar poederdoosje open en bestudeerde zichzelf een ogenblik in het spiegeltje voordat ze zachtjes zei: 'Wedden dat jullie naar de Spotted Dog gaan?'